

Mindretallet kan således f. eks. ikke acceptere, at der sker en optagelse af stærkt handicappede børn i normalbørnehaver, uden at der samtidig sker en opnormering af den generelle personalenormering.

Mindretallet har ikke taget medansvar for bistandslovens gennemførelse bl. a. på grund af de finansieringsregler, den hviler på. Når nu bistandsloven i højere grad end hidtil skal anvendes over for meget svage befolkningsgrupper, forudser mindretallet, at serviceniveauet rundt om på bistandskontorerne vil blive yderligere forringet. I mange kommuner er det opsøgende og forebyggende arbejde gået næsten i stå, bl. a. fordi der ikke ydes statstilskud til denne meget vigtige gren af arbejdet. Ikke mindst de grupper, som dette lovforslag henvender sig til, er helt afhængig af et massivt tilbud og tidlig støtte. Lovforslaget indeholder ingen garantier for, at et sådant arbejde vil finde sted. I de år, der er gået siden bistandslovens gennemførelse, er personaletallet i daginstitutionerne skåret ned, kommunerne har været tilbageholdende med at ansætte et tilstrækkeligt antal kvalificerede sagsbehandlere, og revalideringsarbejdet er taget af i katastrofal grad. Netop de her nævnte områder er livsvigtige for de tidligere særforsorgsklienter. I stedet for at benytte lejligheden til at give en særlig støtte til udvikling af disse områder vælger udvalgsflertallet at forholde sig neutralt over for det serviceniveau, der fremover skal tilbydes disse mennesker.

Mindretallet har stillet et enkelt ændringsforslag, til hvis særlige bemærkninger der henvises. Alene det, at der på et så vitalt område som tilbuddet til de yngste svagest udrustedede børn sker en faktisk forringelse af servicetilbuddet, er tilstrækkeligt til, at mindretallet ikke kan medvirke.

Et fjerde mindretal (Danmarks kommunistiske partis medlem af udvalget) kan tilslutte sig mange af de smukke ord og hensigter, der kommer til udtryk i flertallets generelle bemærkninger. Men samtidig må mindretallet påpege, at disse bemærkninger er præget af en optimisme og ønsketænkning, som lovene omkring udlægningen slet ikke giver grundlag for. Bemærkningerne er præget af en udpræget mangel på realitetsans, der gør det fuldt forståeligt, at mange handicaporganisationer har udtrykt store betænkeligheder med

hensyn til værdien af det sikkerhedsnet, der for fremtiden kan anbringes under de handicappede. Efter mindretallets opfattelse drejer det sig om et finmasket net, men med særdeles store huller.

For det første må det gøres klart, at et handicap ikke forsvinder, fordi man ophæver begrebet om det i lovgivningen. For det andet vil en person med vidtgående fysisk og/eller psykisk handicap adskille sig så meget fra det normale, at det forudsætter store specialforanstaltninger, hvis vedkommende skal nærme sig en normal tilværelse. Derfor er det ikke til den handicappedes fordel at udvandre realiteterne til, at normalitetsbegrebet er svævende og udefinerligt. Skal den handicappede opnå ligestilling og opnå integration i normalsamfundet, kræver det specielle og ressourcekrævende foranstaltninger, som samfundet skal være villig til at ofre. Endelig er det nødvendigt at skelne mellem administrativ decentralisering og decentralisering af behandlingen, hvilket er to forskellige ting.

Med hensyn til at opdele i båse er det korrekt, at personer med multihandicap skal kunne trække på mange forskellige hjælpemidler, men spørgsmålet er, om der opnås større fordele ved at blive opdelt i amtliche »båse« end, sådan som det er nu, at være opdelt efter sit hovedhandicap. Det afgørende er, at den handicappede ikke forhindres i at nå sit optimale funktionsniveau. Dette mener mindretallet ikke sikres tilstrækkeligt, således som lovene er kommet til at se ud.

Specielt med hensyn til det, der kaldes den øvrige forsyng, finder mindretallet ikke, at udvalgsbehandlingen har virket overbevisende med henblik på, at der ikke kan finde forringelser sted. Og med hensyn til åndssvageforsorgen finder mindretallet, at der er tale om en decideret forringelse, når åndssvage efter særforsorgens udlægning til amterne ikke længere har ret til den udvidede undervisningspligt.

Mindretallet mener, at der er tale om en forringelse, når særforsorgsbegrebet forsvinder ud af loven, og når målsætningsparagraffen forsvinder.

Om planlægningen

Ministeren har lovet, at fravigelser i udbygningsplanerne i den første 5 års periode skal godkendes af ministeren. Samtidig er det